

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Müürilille
jõulupulmad*

Amanda McCabe

Originaali tiitel:
Amanda McCabe
The Wallflower's Mistletoe Wedding
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele üks-kõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2017 by Ammanda McCabe
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11353618
ISBN 978-9949-82-317-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Kui olin laps, armastas mu vanaema jõule! Mulle meeldis teda sel aastaajal külastada, sest tal oli hiigelsuur säravate klaasehetega kaetud jõulupuu, kommidega täidetud vaagnad ja kaunid vanaaegsed jõuluvana- ja jõulumemmenukud, mis asusid kõrgel riiulil, sest mul lubati küll neid vaadata, ent mitte nendega mängida. (Nüüd kuuluvad nukud mulle, aga ma ei mängi nendega, kartes, et vanaema võib ülalt taevast jälgida!) Ma arvan, et vanaema päris selle jõuluaja-armastuse oma vanaemalt, kes kasvas üles jõulude õitsenguaja lõpus, Victoria ajastul.

George'ide ajastul polnud jõulud küll sama kõrge au sees kui Victoria ajal, kuid neid peeti lõbusa perepühana. Ehkki suuri igihaljaid puid kodudes polnud, oli siiski rohelist, iileksi-, luuderohu-, rosmariini- ja puuvõõrikuoksi, mis kulusid marjaks ära armastusromaanide autoreile. Esimesel jõulupühal võidi teha väikesi kingitusi (raamatuid, taskurätikuid, lastele ehk mänguasju), jalutati kirikusse ja siis järgnes suur lustlik õhtusöök haneprae, magusa täidisega pirukate ja pudinguga, mille järel mängiti niisuguseid mängu nagu õunte veest hammastega püüdmine ja rosinaõngitsemine. Teisel jõulupühal jagati kingitusi teenijatele ja võib-olla said nad veidi vaba aega oma perede juurde minekuks.

Mulle meeldis veeta aega George'ide ajastu jõulupidustustel ja meenutada ka mõnda oma lapsepõlvetraditsiooni! Kui te soovite heita põhjalikumat pilku ajalukku, külastage mu kodulehte aadressil ammandamccabe.com.

Minu jõulumaagiad armastanud vanaema Roberta
McCabe'i mälestuseks

Proloog

Barton Park, 1820. a suvi

„Oh, Rose! Kas see muusika ei tekita sinus tahtmist muudkui keerelda ja keerelda ja keerelda?“

Rose Parker istus puhkama ja naeris, jälgides oma õde Lilyt, kes keerutas ülemeelikult ringi, tema uus valgest pitsist ja tüllist seelik oli nagu suur pilv. Peomuusika kerkis üles nende kambrisse ja see oli tõepoolest väga hoogne. „Sa ei keeruta enam kaua, kui ma toda kleidiserva ei lõpeta. See läheb hargnema ning sa komistad ja kukud näoli maha – otse härra Hewlitti ette.“

Lily jäi järsku seisma, komistades satiinist toakingadel. „Oh ei, Rose!“ hüüdis ta, tema kaunis südamekujuline nägu oli ülimalt hirmu täis. „Midagi sellist ei saaks ma eales teha. Kuidas ta küll mind põlgaks!“

Rose naeris jälle. Ta ei saanud sinna midagi parata, õe toredad käitumismaneerid olid alati nii naljakad. „Mu kallid

Lily, härra Hewlitt ei põlgaks sind ilmiski mitte millegi pärast. Tegelikult paneks komistamine ja tema käte vahele langemine tõenäoliselt ta veelgi enam sind kui tema õrna ingliskest jumaldama.“

Lily mossitavale näole ilmus tilluke naeratus. „Ma... nojah, võib-olla küll. Ta on nii kohutavalt armas.“

„Ja sinusse kohutavalt armunud. Mamma ütles, et täna õhtul küsib härra Hewlitt sinult kindlasti midagi väga tähtsat,“ sõnas Rose. Ta tõesti pidi Lilyt veidi õrritama, nagu ta alati tegi, isegi kui õde oli tilluke kuldlokliline süütu lapsuke, kes kippus punastama ja kiljuma, kui teda ärritati. Aga Rose'i jutus oli ka tõetera. Härra Hewlitt oli nädalaid kobamisi just sellist hetke oodanud ning see ball Rose'i ja Lily nõbude kodus Barton Parkis suvise pööripäeva tähistamiseks näis suurepärase võimalusena. Tõsi, härra Hewlitt oli ainult keskmise sissetulekuga abiõpetaja, ometi nägid kõik, kui hea ta oma ametis oli, nii hooliv ja tegus. Kindlasti ootas teda ühel päeval piiskopiamet!

Ja ta jumaldas Lilyt nii nagu too tedagi. Kahekesi koos olid nad nii jumalikud nagu noored sälud.

Rose oli õe üle õnnelik, ent samas ka nukker. Nende majake jääb liiga vaikseks vaid Rose'i enda ja nende emaga. Liiga üksildaseks.

Rose ohkas. Tal tuleb muretseda kassipoeg või ehk laululind. Kas tublid vanatüdrukud ei talitanud mitte nii? Kogusid lemmikloomi, eriti kasse, ja kodusid neile väikseid kampsikuid ja muud säärast? See kõlas üsna lõbusalt.

„Tule siia, armas Lily, las ma lõpetan kleidi allääre,“ lausus Rose. „Või saab tants enne otsa, kui härra Hewlitt su leiab.“

Lily ronis tagasi madalale taburetile, jälgides peeglist, kuld veidi kortsus, kuidas Rose lükkas nõela läbi õrna helmestega kirjatud tülli. „Kas sa tõesti, ausalt, arvad, et ta teeb mulle abieluettepaneku?“

„Muidugi teeb.“

„Kas sa... kas sa arvad, et siis peaksin selle vastu võtma? Otsemaid?“

Rose'i üllatas õe äkitsi ebakindel, vaikne hää. Ta tõstis pilgu ja nägi, et Lily näis tõesti murelik, mis polnud talle üldse omane. Rose meenutas kärmelt härra Hewlitti kura-meerimist: külaskäike majakesse, jalutuskäike Lilyga, seda, kuidas nad teineteist ainiti vaatasid, justkui nende lähedal poleks kedagi teist. Kas Rose'il oli miski kahe silma vahele jäänud? „Kullake, kas sul on kahtlusi? Kas ta on teinud midagi... härrasmehele sobimatut?“ Rose ei osanud seda päriselt kujutleda, aga samas ei võinud mehi tõesti iial teada. Vaadake või nende oma isa, kuidas ta varjas abikaasa ja tütarde eest oma võlgu, kohutavat hasartmängukihku, kuni suri ja nemad visati oma kodust välja.

Kindlasti ei toimiks härra Hewlitt eales nii. Kui ta sõandaks Lilyle mingil moel haiget teha, Rose tapaks ta.

„Oh ei, üldsegi mitte! Lihtsalt...“ Lily hää katkes, kui ta huulde hammustas. „Nojah, mis siis sinust ja mammast saab?“

„Oh, Lily!“ Rose kinkis õele kõige rahustavama naeratuse, mis tal õnnestus näole manada. Kas polnud see mitte sama küsimus, mille tema oli endale esitanud pärast isa surma? „Kullake, sa ei tohi selle pärast muretseda. Meiega on kõik täiesti hästi. Tegelikult ootan ma kohe igatsusega,

et saaksin sinu kambrist teha päris oma elutoa. Pea hakkab ringi käima, kui mõelda nii suure ruumi peale! Ma olen nagu hertsoginna, kel on oma apartement.“

Lily naeris, nagu ka Rose. Nende majake oli umbes sõrmkübara suurune, isegi koos Lily väikese kambriga, mille nad olid maja tagaossa ehitanud. „Ja sa tuled mulle väga tihti külla, eks ju? Ma ei ole kaugel.“

„Nii tihti, et sul saab minust päriselt villand.“

„Kas lubad?“

„Püüa vaid mind eemal hoida.“ Rose tegi kleidi alläärele viimase nõelapiste ja tõusis püsti, et õde emmata, vaadates hoolega, et ei ajaks segamini tema satse ja kiharaid. Lily lõhnas kannikesehõngulise puudri järele ja magusalt, just nagu siis, kui ta laps oli, ja Rose oli tema lohukestega tillukestest kätest kinni hoidnud, et teda kõndimisel abistada. Rose naeris, et nuttu tagasi hoida.

„Tegelikult peaksid sina vanema tütrena esimesena abielluma. See on asjade loomulik käik,“ sõnas Lily.

Rose naeris jälle. „Otsi siis mulle veel üks härra Hewlitt. Kuni mul puudub selline täiuslikkuse kehastus, ei suudaks ma eales taluda abikaasa kohustusi.“

„Ta on kusagil olemas, Rose, ma lihtsalt tean seda! Sinule täiuslik mees.“ Lily tõmbus eemale, et vaadata ülimalt tõsiselt Rose'ile silma. „Sa leiad ta siis, kui kõige vähem seda ootad, just nii, nagu minul härra Hewlittiga juhtus.“

„Mul pole aega armulooks,“ märkis Rose nõela ja niiti käsitöökarpi pistes. See väide oli üsna tõene. Kui nende isa nii ootamatult suri ja nad pidi oma kodust väiksesse majakesse kolima, oli neil väga väike sissetulek, mis hoidis neid

nälgimast, kuid neil polnud ei tõlda, peeneid rõivaid ega ohtralt teenijaid. Suure osa tööst tegi Rose ise: koristas, õmbles, kandis hoolt kanade ja hapra tervisega ema eest. Rose'il polnud selle vastu suurt midagi, talle tegelikult päris meeldis tunne, et sai olla kasulik ja toimekas, alates tee valmistamisest kuni alusseelikute triikimiseni. Ja tema kanad olid naabruskonnas tuntud kui parimad munejad.

Nende ema *pani* seda siiski pahaks. Proua Felicity Parker oli alamaadlisse kuuludes üles kasvanud uhkes häärberis, ta oli Barton Parkis elava iidse Bancroftide perekonna nõbu ja lootis oma abielust midagi enamat, kuid oli vaid kibedasti pettunud. Ta rääkis sellest igapähele, kes vaid kuulas. Kõik tema lootused olid pikka aega rajatud sellele, et kaunitarist Lily teeb abielludes hea partii. Vaene abikirikuõpetaja polnud eales kuulunud ema plaanidesse, ükskõik kui lahke ja nägus mees oli, ükskõik kui väga ta Lilyt jumaldas. Ja Rose nägi liiga selgesti, mis juhtub, kui naine pidi lootma abielule, panema kindla lootuse mehele. Ta polnud kindel, kas tema suudaks seda teha.

Rose ohkas. Ta kartis väga, et nüüd võiksid ema plaanid keskenduda temale, see külaskäik Barton Parki oli üks neist. Nii väga kui Rose ka nautis vana maja nägemist ja nõbudega kohtumist, ei saanud ta valvsust kaotada.

„Rose, kas sa oled täiesti terve?“ küsis Lily murelikult kulmu kortsutades. „Sa näed välja, nagu valutaks sul pea.“

Rose sundis end naeratama ja kohendas õe käist ääristavat pitsi. „Üldsegi mitte. Siin on vaid veidi umbne, kas sulle ei tundu? Peaksime alla peole minema. Härra Hewlitt saabub kindlasti peagi.“

Lily sööstis elevusest kilgates toast välja, tema kleit hõljus ja sädeles ta ümber nagu inglitiivad. Rose heitis peeglist endale kiirpilgu, enne kui järgnes, vaadates, et ta näeks välja esinduslik ja korralik.

Esinduslikkus ja korralikkus olid peaaegu kõik, mida ta võis loota, mõtles Rose virila muigega. Erinevalt Lilyst polnud ta pärinud nende ema blonde kiharaid ja roosaid põski, tema väikest kasvu ja ümarust. Rose oli pikem, kondiselt kõhn, helepruunide juustega, mis ei allunud lookitangidele, ükskõik kui kaua neid juustes hoiti, ja nahaga, mis oli aias töötamise ajal õige veidi kuldse jume saanud. Tema silmad polnud just inetud, mõtles Rose pisukese lootusesädemega. Rohekaspruunid, mis mõne valguse käes paistsid smaragdrohelised, kui ta vaid ei pidanuks kandma neid jubedaid prille. Kahjuks oli see viimasel ajal järjest enam vajalikuks osutunud, eriti kui ta lambivalgel õmmeldes üleval istus.

Rose tõmbas oma kleidi käised sirgu ja sirutus kindaid võtma. Erinevalt Lily uuest kleidist oli Rose enda oma ema vanast ümber teinud. Rohekaskuldne satiinkleit, mis oli lihtne ja särav ning mida ääristas üksainus kuldne tikandirida, sobis talle palju paremini kui praegune pitsivahune kahvatust musliinist ja kroogitud käistega mood, ning Rose'i nõel oli suutnud lopsakama seelikuosa kitsamaks võtta ja käised veidi avaramaks teha, ometi pelgas ta, et see põhjustab sosinaid ebamoodsuse kohta ja kaasatundmist vaestele Parkeritele.